

LLIBRE DE LA SAVIESA — V.A. ESTELLÉS

La velledat truca a la porta
amb tacó de sabata vídua.
Vol saber si sóc o no sóc
escrivint papers tenebrosos, com és el meu ofici
des de fa uns milers d'anys,
dia i nit incansablement.
Entra a casa i mira els papers,
mira amb cura totes les coses
i se n va.
Per l'escala puja
un so d'un violí orfe de pare i mare
que es dol de no-res,
d'això.
Jo seguec escrivint,
redactant un informe que serà inútil totalment.

En soledat escric aquestes ratlles.
Sóc a un racó qualsevol del país,
exiliat per dignitat estricta,
com amagat per alguna vergonya.
Escric el nom, com llunyà, del meu poble,
endarrerit per les profundes boires,
amb un delit que per pudor em calle.
Valencià de cap a peus em sé
i evoque molt la pàtria remota,
una llunyana pàtria.

El dia s'ha vestit de margarides.
Ho veig d'amagatotis, ho constate
de reüll
mentre escric el paper que no haurà de servir-me:
és allò que he de fer.
Ignore si ha arribat la primavera,
si és estiu o tardor
o si és hivern.
Òmplic els fulls.

S'han acabat els jocs de l'amor,
car ha passat el temps d'amor.
He dit adéu a moltes coses
que enyore molt i enyoraré moltíssim,
m'he assegut a esperar la mort
i no ha vingut encara, però jo l'espere.
Arriba el vent vivaç de la mar.

M'han enganyat, aquest món no és el meu:
pensava un món d'extrema netedat,
de claredat i franquesa també.
Em varen dur enganyat a aquest món.
«Tindràs de tot i no et mancarà res.»
Hi ha els ascensors que pugen i davallen.

No em moriré d'amor
car de l'amor difícilment es mor,
però m'he de morir pensant-te
com una garba trèmula damunt els meus genolls,
sota les meues àvides besades,
desbotonat i a l'aire el pit que jo tant estimava.
Ja no diré res més.
T'has reconegut i, com jo, calles.
Penja la nit l'habitual silenci,
remors de mar i de campanes.

Escrit açò amb dignitat ofesa,
un jorn d'abril d'un any de patiment;
arribarà l'hora que no hi seré
al meu treball, aquest que m'estimava,
i seguirà el treball sense mi.
No sé el camí que seguiré després,
ni sé, tampoc, si trobaré camí.
Ho deixe escrit amb íntima cautela.
Dorm la muller i dormen els meus fills.
Jo, desvetlat, escric açò, no ho calle.
Incertitud: aqueixa és la paraula.

12-4-1976 València